



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1876

Δ. Γ. Κ.

Φθινοπωρινόν ρόδον

Δραμάτιον μονόπρακτον (κατά το γαλλικόν)

Εικονογραφημένη Εστία, Αθήνα

1. τμ. 29, τχ. 21 (1890), σ. 321-324

2. τμ. 29, τχ. 22 (1890), σ. 347-349

3. τμ. 29, τχ. 23 (1890), σ. 362-366



1.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Χ. ΛΕΑΝΔΡΟΣ 32 ετών, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ετών, ΑΝΝΑ ΡΟΔΙΟΥ 23 ετών, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρον ὑπηρέτης.

Η ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧΗ, ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

Θερινή αίθουσα κομφού ρυθμού. Εἰς τὸ βάθος ὑελοφρακτος θύρα βλέπουσα πρὸς τὸν κήπον.

Δεξιά, πλησίον παραθύρου, εὐρύς κλιντήρ. Ἀριστερὰ κλειδοκύμβαλον.

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ἄννα, Παῦλος

Ἄννα (καθημένη ἐπὶ τοῦ σχίμποδος τοῦ κλειδοκύμβου καὶ στρέφουσα πρὸς αὐτὸ τὰ νῶτα)

Ἄς εἶνε. Ἡ μακρὰ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Πετροπούλου μὲ ἀνησυχεῖ.

Παῦλος

Διατί;

Ἄννα

Εἶδες, νομίζω ὅτι ἡ γιαγιά ἦτο περισσότερο συλλογισμένη σήμερα. Ἐπέρασε νυκτιὰ πολὺ ταραγμένην. Ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ πλάγι τοῦ ἰδικοῦ της, τὴν ἤκουα νὰ ὁμιλῇ μόνη της σιγᾶσιγᾶ. Μήπως τῆς ἦλθε καμμία κακὴ εἰδήσις;

Παῦλος

Πόσον εὐκόλα ταραττεσαι, ἀγαπητὴ μου Ἄννα.

Ἄννα (μειδιῶσα)

Ἐπρεπε καὶ σὺ ν' ἀνησυχῆς, διότι ὁ κ. Πετρόπουλος εἶνε ὁ στενώτερος φίλος τοῦ κ. Χαριλάου, τὸν ὅποιον τόσον ἀποστρέφεται καὶ ὅστις ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι τρέφει σκοποὺς καταχθονίους.

Παῦλος

Δὲν ἀγαπῶ τὸν κ. Χαριλάου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ὁ φίλος του ἔφερε λυπηρὰς

εἰδήσεις. Ἄλλως τε, ἡ γιαγιά σου ἦτο μάλλον συλλογισμένη, παρὰ λυπημένη.

Ἄννα

Ὅταν τὴν ἠρώτησα διατί ὁ κ. Πετρόπουλος ἔμεινε τόσον πολὺ, μοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ μοῦ τὸ εἶπη ἀργότερα, ὅτι μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἀποφασίσω μεν πράγμα τὸ ὅποιον πολὺ μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ πρὶν μοῦ ὁμιλήσῃ. Ἴσως θέλει νὰ σώσῃ ἀκόμη τίποτε λειψάνα τῆς περιουσίας μας.

Παῦλος

Λοιπὸν ἡσύχασες;

Ἄννα

Ἐτσι κ' ἔτσι. Ἀλλὰ σκέψου, Παῦλε, ὅτι τόσον

σπανίως ὑπῆρξα εὐτυχῆς, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ συνειθίσω εἰς τὴν εὐτυχίαν. Φοβοῦμαι παντοτε. Ἄς εἶνε! ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ. Ἐλα νὰ ξαναρχίσωμεν τὴν μουσικὴν μας. Θέλεις νὰ τραγουδήσωμε πάλιν τὴν διωδίαν μας;

Παῦλος

Ὅχι, ἀργότερα. Ἀναπαύσου ὀλίγον. Θὰ ἐκουρασθῆς. Τραγουδεῖς μὲ τόση καρδία.

Ἄννα

Μὰ τὸ τεμαχίον δὲν εἶνε τοῦ Μόζαρτ;

Παῦλος

* Ἄλλοτε δὲν ἀγαποῦσες τόσο πολύ τήν μου-
σικήν...

* Ἄννα

Ἐννοεῖς τήν ἐποχήν, ὅπου δὲν ἔκαμνα παρά
σκαλαίς, ὄλο καί σκαλαίς!

Παῦλος

Δὲν ἤθελες κατ' οὐδένα λόγον νά καθήσης
εἰς τὸ πιανο. Ἡ μητέρα σου μ' ἔπαιρνε κατὰ
μέρος. « Πές εἰς τήν Ἄνναν, μου ἔλεγεν, ὅτι
πρέπει νά μελετήσῃ μίαν ὥραν. » Σοῦ τὸ ἔλεγα
καί μὲ ἤκουες... ὦ! εἶχα πολλήν ἐπιρροήν ἐ-
πάνω σου...

* Ἄννα

Ἐν τούτοις εἶμαι μεγαλειτέρα σου.

Παῦλος

Τόσο λίγο.

* Ἄννα

Ἐνα χρόνον νομίζω. Ἐγὼ τώρα εἶμαι εἴκοσι
ὀκτώ ἐτῶν. Σὺ πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Παῦλος

Εἴκοσι ἑπτά.

* Ἄννα

Βλέπεις, δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη.

Παῦλος

Ἐνθυμῆσαι τοὺς μῆνας τῶν διακοπῶν ὅπου
οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔφερναν ἐδῶ κατ' ἔτος μέχρι
τοῦ Σεπτεμβρίου. Τί ἦτο δι' ἡμᾶς αὐτὸ τὸ τα-
ξεῖδι; τῆς ἐξοχικῆς ἐπαυλιῶς σας!

* Ἄννα

Τὸ ὠνειρευόμην πρὸς ἐνὸς μηνὸς καὶ τήν ἡ-
μέραν τῆς ἀναχωρήσεως ἐγὼ ἐσηκωνόμην πρῶ-
τη, τόσο ἐφοβούμην μὴ δὲν προφθασωμὲν τὸ
ἀτμόπλοιο. Ἐπειτα ἀπὸ ταξεῖδι ὀκτώ ὥρων,
ἀπεβιβαζόμεθα εἰς τήν πόλιν, ὅπου μᾶς ἐπε-
ρίμενε τὸ ἀμαξὶ διὰ νά μᾶς φέρῃ εἰς τὸ κ-τῆμά
μας. Ἄλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ βαπο-
ριοῦ ὁ δρόμος μᾶς ἐφαίνετο μακρινὸς καὶ ἐκου-
ραζόμεθα νά μένωμεν τόσην ὥραν ἀκίνητοι
ἐπάνω εἰς τὸ ὄχημα...

Παῦλος

Δι' αὐτὸ τὸ εὐχαριστότερον μέρος τοῦ δρόμου
ἦτο ὁ μικρὸς ἐκείνος ἀνήφορος, πρὸς τὸ μέρος
τοῦ λόφου. Κατεβαίναμεν ἀπὸ τήν ἀμαξάν διὰ
νά μὴ κουρασθῶν τὰ ἄλογα καὶ ἐσκαρφαλώ-
ναμεν εἰς τοὺς θάμνους...

* Ἄννα

Ἐσὺ ἐσυναζες βατόμουρα καὶ ζυμαίς μπουρ-
νέλιας, ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις ἐμουδιαζαν τὰ δόν-
τια μας. Ἐγὼ ἐγέμιζα τήν πελερίναν μου μὲ
ἄνηθ. Ὅταν ἐμβαίναμεν ἐκ νέου εἰς τὸ λεωφο-
ρεῖον τοῦ τὰ ἐδίδα ἐν πρὸς ἐν καὶ ἔκαμνες τὸ
μπουκέτο. Δι' ἀγῶρι ἦσο πραγματι πολὺ ἐπι-
τήδειος!

Παῦλος

Τι εὐτυχεῖς στιγμαί! Καί πῶς ἐπεθύμουν νά

τὰς ἀναζήσω!... Ὅταν ἐπανῆλθα πρὸ ὀλίγου
ἐδῶ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἔτη, ἐφαντάσθην ὅτι ἐ-
γείνα ἐκ νέου παιδί, διότι ἀπὸ τήν παιδικήν
μου ἡλικίαν τίποτε δὲν ἤλλαξε γύρω μου. Αἱ
εἰκόνες εἶνε εἰς τήν θέσιν των μὲ τὸ συνειθισμέ-
νον μεῖδιμα των. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ μαρμα-
ρινον τραπέζι ἐφυλλομετροῦσαμεν εἰκονογραφη-
μένα βιβλία, εἰς τὰ ὅποια ὁ πατήρ σου, ὅπως
καὶ ἡμεῖς, εἶχαμεν μάθει ἀνάγνωσιν. Αἱ καθέ-
κλαι, τὸ ὠρολόγιον ὅλα ἔμειναν εἰς τὸν τόπον
των. Τί εὐτυχίαν ἠσθάνθηκα ὅταν τὸ πρῶτον
πρῶτ' ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ κελᾶδημα τῶν κοσσυ-
φων εἰς τήν παλαιάν καμαρυλάν μου μὲ τὰ
λευκὰ βαμβυκακῆρά παραπετάσματά της, μὲ τὰ
χαρτινα ἄνηθ της, τὰ ὅποια καλύπτει ὑελίνη
σφαῖρα. ὦ! δὲν ἀστεύομαι, συνεκινήθην! Ἄ-
φίνει κανεὶς κατι τι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του εἰς
τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τὸν περικυκλώνουν
πολὺν καιρὸν. Ὁμοιάζουν πρὸς παλαιούς φίλους.
Ὅταν τὰ ἀναγνωρίζης, νομίζεις ὅτι σὲ ἀνα-
γνωρίζουν καὶ αὐτὰ καὶ σοῦ εὐχονται τὸ «κα-
λῶς ὄρισες.»

* Ἄννα

Τίποτε ἄλλο δὲν ἄλλαξεν εἰς τὸ σπίτι...
ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν.

Παῦλος

Ναί, τὸ κοριτσάκι ἔγινε μεγάλη καὶ ὠραία
κόρη... Ὁ φίλος σου ὁ Παῦλος ἠμπορεῖ νά σοῦ
τὸ εἴπῃ. — Ἄλλ' ἡ κυρία Ῥοδίου, ἡ γιαγιά
σου, ἐγήρασε πολὺ.

* Ἄννα

Ἰδίως ἀφ' ὅτου ἀπέθανε ὁ παπποῦς.

Παῦλος

Πόσον ἠγαπῶντο, ἔπειτα ἀπὸ συζυγικὸν βίον
σαραντα χρόνων! Θαρῶ ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη.

* Ἄννα

Διατί ὅλοι οἱ γέροι δὲν εἶνε ἔτσι ἀγαπημένοι;

Παῦλος

Ἄπλούστατον. — Διότι δὲν ἠγαπῶντο ἔτσι
ὅταν ἦσαν νέοι. (Βραχεῖα σιγή).

* Ἄννα

Ἡ καυμένη ἡ γιαγιά! ἔπειτα ἀπὸ τὸν παπ-
ποῦν ἀπέθανε ὁ πατέρας... κατόπιν δὲ ἦλθε
καὶ ἡ καταστροφή μας. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐ-
πληρώσαμεν τὰ χρέη μας καὶ ἐξηντήσαμεν ὅ,τι
μᾶς ἀπόμεινε, ἠναγκασθήμεν νά πωλήσωμεν
καὶ τὸ κτῆμα μας. Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον
κτύπημα τῆς τύχης! Εὐτυχῶς εἰς φίλος τὸ ἡ-
γόρατε καὶ μας τὸ ἐπρόσφερε νά κατοικήσω-
μεν, διὰ νά μὴ ἀποχωρισθῇ ἡ γιαγιά ἀπὸ τὰς
ἀναμνήσεις της... Βλέπεις ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀ-
ποστρέφῃς τὸν κ. Χαριλάου.

Παῦλος

Τούλάχιστον δὲν θά τὸν κατακρίνω πλέον
ἐμπρὸς σου.

"Αννα

"Εχομεν δικαίωμα ἡμεῖς μᾶλλον νὰ κατακρίνωμεν ἑσένα, ὁ ὁποῖος δῶδεκα—δῶδεκα χρόνια τώρα — μᾶς ἐλησμόνησες ἐντελῶς!

Παῦλος

Ναί, ἀγαπητή μου "Αννα, εἶμαι ἔνοχος· ἀλλὰ συναισθανομαι τόσον πολὺ τὸ πταίσμα μου, ὥστε πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσης. Δὲν σᾶς ἐλησμόνησα. Κάθε χρόνον ἀπεφάσιζα νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἰδῶ. 'Αλλ' ἔμενα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἰργαζόμενη νὰ γίνω καὶ ἐγὼ κάτι τι... Εἰξεύρεις πρὸς ποῖον ἐστρέφοντο αἱ σκέψεις μου, ὅταν ἐδημοσίευσα τοὺς πρώτους μου στίχους; "Ελεγα: ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω δύο ἀγαπητὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ὅταν λαβουν τὸ βιβλίον μου θὰ ὑπερηφανευθοῦν ἴσως ὀλίγον δι' ἑμένα...

"Αννα

Δὲν ἠπατάσο. Τόσας φορές τὸν ἐδιάβασα τὸν μικρὸν ἐκείνον τόμον, ὥστε εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸν ἀπαγγείλω ὅλον ἀπ' ἑξῶ χωρὶς λάθος.

Παῦλος

Δὲν σᾶς ἔστειλα μόνον τὰ ποιήματά μου; ἐνίστε καὶ σᾶς ἔγραφα.

"Αννα

Ναί, καὶ ἐπειδὴ ἡ γιαιγιά δὲν εἰμποροῦσε νὰ κουράζη τὰ μάτια της, σοῦ ἀπαντοῦσα ἐγὼ ἀντ' αὐτῆς! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνωμολούσαμεν ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζομεθα.

Παῦλος

Μὲ συγχωρεῖς... 'Αφοῦ σὲ ἀγαποῦσα πάντοτε... σὲ καὶ τὴν γιαιγιά σου.

"Αννα

Καὶ ὅμως ἐάν δὲν ἤρχετο εἰς τὸν φίλον σου, τὸν κ. Λέανδρον, ἡ ἰδέα ν' ἀγοράσῃ ἐδῶ πλῆσιον ἓν κτῆμα, καὶ δὲν τὸν ἐπεφορτίζαμεν νὰ σὲ φέρῃ ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ἴσως θὰ ἐπενοῦσαν ἀκόμη πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ ἰδωθῶμεν. Δι' αὐτὸ ἀγαποῦμεν τόσον πολὺ τὸν γείτονά μας.

Παῦλος

"Οπου καὶ ἂν εἶνε θὰ ἔλθῃ νὰ παίξωμεν πιάνο. Εἶνε εὐθυμότερος ἐδῶ παρὰ ὅταν εἶνε μὲ τὴν γυναϊκά του.

"Αννα

Πῶς τὴν ἐπῆρε αὐτὴν τὴν ξεμουαλισμένην...

Παῦλος

Στιγμιαία ἰδιοτροπία. Τώρα ὑποφέρει μαζί της καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σωθῇ· εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἡ πικρία τῶν τελευταίων βιβλίων του.

"Αννα

Προτιμῶ τὰ ἰδικά σου, τὰ ὅποια δὲν μὲ λυποῦν, 'Α! Παῦλε, λέγεις ὅτι ἔγεινα μεγάλη κόρη, ἀλλὰ σὺ ἐγεινες ἀληθινὸς ποιητής. Τρόπος νὰ μεγαλῶνῃ κανεὶς καὶ αὐτός. Δι' αὐτὸ, τώρα...

Παῦλος

Τώρα;

"Αννα

Δὲν μοῦ φαίνεται πλέον ὅτι σὲ περνῶ εἰς τὴν ἡλικίαν. (Βραχεῖα σιγή—Κρούεται ἡ θύρα.)

"Αννα

"Ο κ. Λέανδρος.

ΣΚΗΝΗ Β'.

"Αννα, Παῦλος, Λέανδρος.

"Αννα

Μόνος ἔρχεσθε;

Λέανδρος

Ναί, ἡ γυναϊκά μου ἔχει πονοκέφαλον. Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

Παῦλος

'Αστεία ἐρώτησις.

"Αννα

Τὶ ἄνοστα ἀστεῖα!... Καὶ ἡμεῖς τοῦ ἐκἄμακμεν τὸν πανηγυρικὸν του!

Λέανδρος

Τὶ ἐλέγατε;

"Αννα

"Οτι σᾶς ἀγαποῦμε πολὺ.

Λέανδρος

'Η συμπάθεια εἶνε ἀμοιβαία. Δὲν ἀνήκομεν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν μεγάλην συντροφιάν τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων;

"Αννα

Σεῖς καὶ ὁ Παῦλος μάλιστα ἀνήκετε, μεταξὺ αὐτῆς τῆς συντροφιάς, εἰς μικρὰν ἐκλεκτὴν οἰκογένειαν...

Παῦλος

Τὴν οἰκογένειαν τῶν εὐαισθητῶν. — 'Αλλὰ καὶ σὺ, "Αννα, ἀνήκεις εἰς αὐτὴν, διότι τὸ σπουδαῖον δὲν εἶνε νὰ γράφῃ κανεὶς ὅπως ἡμεῖς, ἀλλὰ νὰ αἰσθάνεται ὅπως σὺ. Ναὶ καὶ οἱ τρεῖς μας γνωρίζομεν μίαν ἀπὸ τὰς γλυκυτέρας ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ θαυμάζωμεν ἀπὸ κοινοῦ.

Λέανδρος

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν ἠσθάνητε καὶ ἀπόψε τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάνο σας. Καὶ εἰξεύρετε διατὶ εἶνε τόσον γλυκεῖα ἡ ἀπόλαυσις αὐτή; Διότι προσεγγίζει τὰς καρδίας καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. 'Α! 'Απὸ ὅσους ἔρχονται ἐδῶ κάθε Σάββατον ὑπάρχει κάποιος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν συντροφιάν μας, ὁ κ. Χαριλάου.

Παῦλος (πρὸς τὴν "Ανναν)

Βλέπετε πῶς συμφωνοῦμεν!

"Αννα (πρὸς τὸν Λέανδρον)

Καὶ σεῖς λοιπὸν τὸν συχαίνεσθε;

Λέανδρος

"Οπως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ψυχρὸν καὶ ξηρὸν χαρακτῆρα. Αὐτὸς ἐννοεῖ πολὺ ὀλίγον τὰς διασκεδάσεις σας καὶ γελᾷ ὅταν σᾶς βλέπῃ. 'Ο ἐνθουσιασμὸς τοῦ φαίνεται

κᾶτι τι ἀνώμαλον, δυσάρεστον· τὸ θεωρεῖ ὡς αἰμορραγίαν τῆς μύτης, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ σταματᾷ κανεὶς ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. "Ὅταν ἐμβαίνω εἰς τὸ δωμάτιον, αἰσθάνομαι κρύο... Τὸν ἐσπούδασα ἐκ τοῦ πλυσίον... Μοῦ ἔχει μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

"Αννα

Καταχρᾶσθε ὀλίγον τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Λεάνδρος

Μπᾶ! Δὲν τὸν ἔχω φίλον, κάμνω ψυχολογικὰς μελέτας ἐπ' αὐτοῦ... Πρὸ παντός ἄλλου ἢ φιλολογία!...

"Αννα

"Αν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀνίκανος νὰ κάμη τίποτε γενναῖον, τὸν ἀδικεῖτε.

Λεάνδρος

Δὲν λέγω αὐτό. Ἄπ' ἐναντίας, φρονῶ ὅτι εἶνε τόσο ἐγωϊστῆς καὶ τόσο ὀξύνοος, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ εἰμπορεῖ νὰ προσποιηθῇ τὸν ἀφιλοκερδῆ. Νᾶ! τὸ παρελθὸν ἔτος, συνητήθην μζζὶ του εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς κάποιον χορόν. «Πάντοτε νέος, κύριε Χαριλάου. Δὲν ἀφήσαμεν καὶ τὰς κατακτήσεις. — Ἄ! φίλε μου, ἐγέρασα· ἄμα ἰδῶ ὅτι ἀρχίζει ἡ ποδάγρα θὰ νυμφευθῶ. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἡ γυναῖκά μου εἶνε πλουσία. Ἄρκει νὰ εἶνε ὠραία. Πάντοτε κερδοσόμενος θὰ ἔβγω.» Αὐτὸ θὰ εἶπῃ νὰ εἶνε κανεὶς ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Μετ' ὀλίγον θὰ παρευρεθῶμεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ κ. Χαριλάου. — Εἶνε ποδαλγός.

Παῦλος

Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔχει δέκα πέντε ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

Λεάνδρος

Ἰποθέτω.

"Αννα (ἤτις ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν ταραχῇ).

Κύριε Λεάνδρε, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Θὰ σὰς ἀφήσω ὀλίγας στιγμὰς. Ἢ γιὰ μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε καὶ μήπως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε (πρὸς τὸν Παῦλον χαμηλοφώνως). Ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ ἐκ νέου· θὰ ἐρωτήσω τὴν γιὰ γιὰ θέλω νὰ ἡσυχάσω ἐντελῶς. Ὅταν ὁ φίλος τοῦ κ. Χαριλάου ἔφυγε, τὸν συνήτησα εἰς τὴν σκάλα καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι μ' ἐκύτταξε παραξένα.

Παῦλος (ἐπίσης χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

"Ἐχεις δίκαιον, Ἄννα μου. Ἐλπίζω ὅτι ἡ γιὰ γιὰ σου θὰ σὲ καθησυχάσῃ.

"Αννα (μεγαλοφώνως)

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ γιὰ γιὰ θὰ μὲ κρατήσῃ. Διὰ καλὸν καὶ διὰ κακὸν σὰς ἀποχαιρετῶ. (Θλίβε· ταχέως τὴν χεῖρα τοῦ Λεάνδρου· ὁ Παῦλος κρατεῖ ὀλίγον τὴν χεῖρά της).

Παῦλος (σιγαλῇ τῇ φωνῇ).

Προσπάθησε νὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα (Ἢ Ἄννα ἐξέρχεται τὴν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος).

Λεάνδρος (παρατηρῶν αὐτοὺς κρυφίως).

Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώμαι πλέον. Κᾶτι συμβαίνει. Θὰ ἰδῶμεν.

"Ἐπείτι συνέχεια

Κατὰ τὸ γαλλικὸν ὑπὸ Α. Γ. Κ.



2.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

Συγγραφεὺς Ἰδὲ σελ. 321.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ὁ Χ. ΛΕΑΝΔΡΟΣ 32 ἐτῶν, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ἐτῶν, ANNA ΡΟΔΙΟΥ 28 ἐτῶν, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρον ὑπηρέτης

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παῦλος, Λεάνδρος-

Λεάνδρος

Λοιπόν, φίλτατε Ηκρώδη, τί γίνονται αἱ
ἐρωτικάί θλίψεις;

Παῦλος

Ὅτε τὰς συλλογίζομαι πλέον. Εἶνε τόσον
μακρὰ.

Λεάνδρος

Πῶς εἶνε μακρὰ! Μόλις πρό δύο μηνῶν τὰ
ἐχάλασες μέ τήν Καίτην.

Παῦλος

Καί ὄχι μόνον δέν λυποῦμαι διά τοῦτο, ἀλλὰ
σκέπτομαι πῶς εἰμπόρεσα νά τήν ἀγαπήσω.

Λεάνδρος

Τότε μέ ἐρωτοῦσες πῶς εἶνε δυνατόν νά μὴν
ἀγαπήσῃ κανεῖς ἀμέσως τέτοια γυναῖκα. Ἐσο
μέτριος εἰς τὰς κατακρίσεις σου. Κατ' ἀνάγκην
πρέπει νά παραδεχθῶμεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε
καλαί, ἀφοῦ μᾶς ἐμπνέουν τόσον σφοδρὰ πάθη.

Παῦλος

Μᾶς τὰ ἐμπνέουν, διότι ἔχομεν ἀρκετήν φαν-

τασίαν, ὥστε νά χαρίζωμεν εἰς αὐτάς τὰ θέλη-
τρα τὰ ὅποια δέν ἔχουν.

Λεάνδρος

Τοῦς γράφομεν μάλιστα καί στίχους...

Παῦλος

Τοῦς ὁποίους δέν τους ταῖς διαβάζομεν.

Λεάνδρος

Εὐρίσκω ὅτι τόση ἀπογοήτευσις εἶνε ὑπερβο-
λική δι' ἄνθρωπον, ὅστις αὔριον θά ἐξαναρχίσῃ
τά αὐτά.

Παῦλος

"Ὅχι, δέν θά πιασθῶ ἐκ νέου εἰς τὸ δόλωμα.
Τοῦ λοιποῦ δέν θά ἀγαπήσω παρά μίαν γυ-
ναῖκα: ἐκείνην ἢ ὅποια θά γείνη σύζυγός μου.

Λεάνδρος

Πῶς; Καί σύ θά ὑπανδρευθῆς; Μήπως ἐμά-
τιασες καμμίαν;

Παῦλος

"Ὅχι ἀκόμη.

Λεάνδρος

Τότε, φίλε μου, τὸ καλὸ ὅπου σοῦ θέλω εἶνε νά
μὴ σπεύσῃς. Ἦμπορεῖς νά κάμῃς ἀτυχῆ ἐκλογὴν.

Παῦλος

"Ἔσο ἡσυχος. Θά νυμφευθῶ μὲ κόρην, τὴν ὅποιαν θά γνωρίζω πολὺ καὶ πρὸ πολλοῦ.

Λεάνδρος

Τότε κινδυνεύεις νὰ μὴ νυμφευθῆς ποτὲ (μετὰ τόνου ἀηλοῦντος ἰδιόζουσαν πρόβειν), ἐκτός ἐάν...

Παῦλος

Ἐκτός ἐάν ;

Λεάνδρος

"Οχι, τίποτε... — Γιὰ πῆς μου, ποῖος σὲ ἐθε-
ραπευσε τόσον γρήγορα ἀπὸ τὸν ἔρωτα σου;

Παῦλος

Ἡ εὐτυχῆς καὶ ἡρεμὸς ζωὴ, τὴν ὅποιαν περνῶ
ἐδῶ πρὸ ἐνὸς μηνός.

Λεάνδρος

Ἰππολέτω ὅτι καὶ τὰ εὐμορφα ματια τῆς
δεσποινίδος Ῥοδίου συνετέλεσαν κἄπως εἰς τοῦτο.

Παῦλος

Δὲν πιστεύω ὅτι μὲ θεωρεῖς ἐρωτευμένον ;

Λεάνδρος

"Ἀπαγε τῆς βλασφημίας !

Παῦλος

Τότε ἤμπορῶ νὰ ἠμολογήσω ὅτι ἡ "Ἄννα
πραγματικὴ συνέτεινεν εἰς τὴν θεραπείαν μου ἀλ-
λὰ πιστεύσέ με ἢ φιλικὰ τὴν ὅποιαν αἰσθανομαι
πρὸς αὐτήν, μ' ἐμποδίζει νὰ τὴν ἐρωτευθῶ. Ἡ
συμπάθεια, τὴν ὅποιαν ἐμπνέει μία κόρη εἰμ-
πορεῖ νὰ εἶνε πλέον τρυφερά, πλέον λεπτή ἀπὸ
ἐκείνην τὴν ὅποιαν αἰσθανόμεθα πρὸς ἕνα ἄνδρα,
χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶνε ἔρωτος.

Λεάνδρος

Εἶνε τουλάχιστον ὅμως ἐν τῶν στοιχείων τοῦ
ἔρωτος καὶ τὸ καλλίτερον (μελαγχολικῶς) — ἕκείνο
τὸ ὅποιον δὲν εὐρίσκει τις πάντοτε — καὶ τὸ μόν-
ον διειρητό !

Παῦλος

Τότε ἐγὼ δὲν ἔχω τὰ ἄλλα στοιχεῖα ;

Λεάνδρος

Ἐν τούτοις παρετήρησα μερικά συμπτώματα.

Παῦλος

Εἶμαι περιέργως νὰ τ' ἀκούσω.

Λεάνδρος

"Ἔστω ! Ἴδου μερικά παραδείγματα : ἠμιλεῖς
εἰς τὴν δεσποινίδα "Ἄνναν εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν.

Παῦλος

Μπᾶ ! Παιδικὴ συνήθεια ! Ἐπαίζαμεν μαζὶ
κούκλαις. Θά ἦτο γελοῖον νὰ τῆς ἀποτεινῶ τὸν
λόγον μὲ ἐκείνο τὸ ἀφόρητον σεῖς, τὸ ὅποιον
ἄλλως ἢ γλωσσά μας δὲν ἀνέχεται καὶ τὸ ὅ-
ποιον καθιερώσαμεν ἐκ πιθηκισμοῦ.

Λεάνδρος

"Ἔστω αὐτὴ εἶνε μία γλωσσικὴ παρατήρησις
λογικῆ. — Ἐπειτα ὅταν τῆς ἠμιλῆς εἰς κάθε
φράσιν προσθέτεις καὶ τὸ κύριον ὄνομά της...

Παῦλος

Εἶνε τρυφερώτερον.

Λεάνδρος

Σύμφωνοι. — Ὅπως σοῦ ἔλεγα ὅταν ἦλθα,
σοῦ φαίνεται βαρετός ἐκείνος ὁ ὅποιος σοῦ τα-
ραξοῖ τὰς κατὰ μόνος συνεντεύξεις. Τὸ μαντεύει
κανεῖς ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου. Ἐάν εἶνε ἄλλοι ἐμ-
πρός, πάντοτε θά καθῆσαι εἰς μίαν γωνίαν ὅσον
εἶνε δυνατόν κοντὰ της καὶ θά τῆς ἠμιλῆς μὲ
σιγαλὴν φωνήν, ἐναντίον τῶν παιδαριωδῶν,
ἀλλὰ κυριαρχικῶν παραγγελημάτων τῆς ἐθιμοτυ-
πίας. (Ὁ Παῦλος ὑψώνει τὴν κεφαλὴν). Ὅταν μᾶς
ἀποχαιρετᾶς αὐτὴν καὶ ἐμέ, σφίγγεις τὸ ἰδικόν
μου χέρι γρήγορα — γρήγορα, ἐνῶ τρομακτικῶς νὰ
ἀφήσης τὸ ἰδικόν της κτλ. κτλ.

Παῦλος

Καὶ ἐπὶ τῶν σοβαρῶν αὐτῶν παρατηρήσεων
στηρίζεις ὅλας τὰς εἰκασίας σου ;

Λεάνδρος

Σοῦ εἶπα τί βλέπω καὶ δὲν τὸ ἠρνήθης. Τώρα
θά σοῦ εἶπῶ τί δὲν ἤμπορῶ νὰ ἰδῶ καὶ ἐλπίζω
ὅτι δὲν θά μὲ διαψεύσης καὶ εἰς αὐτό... Ὅταν
μένετετε μόνοι, συχνά θά ἠμιλῆτε περὶ τοῦ πα-
ρελθόντος, περὶ τῶν κοινῶν ἀναμνήσεών σας...

Παῦλος

Καὶ τί φυσικώτερον αὐτοῦ ;

Λεάνδρος

... Αὐτὸ δὲ σὲ καθιστᾷ κἄπως μελαγχολικόν,
τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ χαρακτηριστικόν. — Δι'
ὅτι δὴποτε καὶ ἂν ἠμιλῆτε εἰσθε πάντοτε σύμ-
φωνοι....

Παῦλος

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχομεν τὰς αὐτὰς κλίσεις..

Λεάνδρος

"Ἡ ὅτι μαντεύει ὁ εἰς τὰς κλίσεις τοῦ ἄλ-
λου. — Ὅταν περιπατῆτε εἰς τὸν κήπον, ἰδίως
τὸ βραδυ, δὲν σοῦ συμβαίνει νὰ μὴν εἰπῆς τί-
ποτε καὶ νὰ μέινετε καὶ οἱ δύο σας σιωπηλοὶ ;..
Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς ἀποζημίωσιν θά τῆς σφίγ-
γης περισσώτερον τὸ χέρι....

Παῦλος

Μὰ ἀπὸ ποῦ τὰ ζετρωπῶνεις ὅλα αὐτὰ ;

Λεάνδρος

Ἄπὸ ὅσα βλέπω συμπεραίνω ὅσα ἤμποροῦσα
νὰ ἰδῶ. Ὁ ἔρωτος ἀκολουθεῖ ὠρισμένους νόμους,
ὅπως καὶ ἡ συγκριτικὴ ἀνατομία.

Παῦλος

Ἐν τούτοις τὸ συμπέρασμα σου εἶνε ψευδές.
Ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις, ὅτι δὲν εἶμαι τόσον
πολύ ἐρωτευμένος, εἶνε ὅτι ποτὲ ἰδέα....

Λεάνδρος

Διότι εἶσαι τίμιος καὶ εἶνε ἀγνή.

Παῦλος

Δὲν εἶμαι δὲ καὶ ἐρωτευμένος.

Λεάνδρος

Δηλαδή διότι εἶσαι ἀπλῶς μισοερωτευμένος.

Παῦλος

Εἶθε νὰ ἤμην! ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς θεωρίας... Πρῶτον ἡ Ἄννα εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ ἐμέ.

Λεάνδρος

Ἰσα - ἴσα. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ:

"Ὀμορρῆ σὸν φθινοπώρου ῥόδο!

Συναδελφός σου τὸ εἶπε. Τί πταίω ἐγώ;

Παῦλος

Ἐπὶ τέλους, ἄς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος. Δὲν εἶνε φανερόν ὅτι ἡ Ἄννα δὲν δίδει πεντάραν δι' ἐμέ;

Λεάνδρος

Δὲν δίδει πεντάραν; Πολύ ἀπίθανον μοῦ φαίνεται. Δὲν εἰξεύρεις λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τῆς νέας, ἡ ὅποια δὲν ἔχει προῖκα καὶ πλησιάζει εἰς τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς; — Ἄκουσε νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ. Εἶνε εἰκοσι ἑτῶν ὅλα τῆς μειδιούν, ὅλα τῆς ὁμιλοῦν τὴν γλωσσάν τῆς ἐλπίδος. Μία φίλη τῆς ὑπανδρεύθη ἄρα πλησιάζει καὶ αὐτῆς ἡ σειρά. — Εἶνε εἰκοσι δύο ἑτῶν. Διατί δὲν τὴν ἐζήτησεν ἀκόμη κανεὶς; — Εἶνε εἰκοσι πέντε ἑτῶν ἔννοεῖ ἡ μητέρα τῆς ἀνησυχεῖ. Πρέπει τὸν χειμῶνα νὰ συγχάζη εἰς τὸν κόσμον. — Συχνάζει. Εἶνε ἡ χαριεστέρα, διότι ἐνδύεται ἀπλούστερα, ἡ συμπαθεστέρα διότι εἶνε ἡ πτωχοτέρα... Καὶ οἱ νέοι τὴν περιτριγυρίζουν. Ἄν αἰσθανθῆ τίποτε διὰ κανένα ἐξ αὐτῶν, τόσον τὸ χειρότερον. Οἱ εὐμορφοὶ αὐτοὶ κύριοι εἶνε πολὺ πρακτικοὶ καὶ χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς των εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμουν καμμίαν ἀνοησίαν. Θὰ τὴν ἐρωτευθοῦν ὀλίγον — αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον αἶσθημα — καὶ θὰ ὑπανδρευθοῦν μὲ τὰς φίλας τῆς — αὐτὸ εἶνε τὸ δεύτερον. Αὐτὴν θὰ τὴν παρακλέσουν νὰ τοὺς στεφανώσῃ! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔλθῃ τὸ φθινοπώρον. Εἶνε εἰκοσι ὀκτώ ἑτῶν ἐβγαίνει μόνη τῆς ἐξω ὅσοι δὲν τὴν γνωρίζουν τὴν νομίζουν ὑπανδρευμένην! Καὶ διὰ τοὺς γνωστούς τῆς ἀκόμη δὲν εἶνε πλέον νέα ἡμπορεῖ νὰ ἀκούῃ ὅλας τὰς ὁμιλίας, νὰ διαβάζῃ καθὲ εἶδος βιβλίον. Τὰ ἐρωτικὰ ποιήματα, ἡ μεθυστικὴ μουσικὴ πρέπει νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς χωρὶς ν' ἀφίνου κανέν ἔχνος. Εἰς κανενὸς τὴν ἰδέαν δὲν ἔρχεται ὅτι ἔχει καν καρδίαν, ἡ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ συγκινηθῇ. Ἄν δὲν ἐμαράθη, τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν τῆς... Ἐν τούτοις ἡ φυσικὰ εὐαίσθητος τὴν ψυχὴν, τὴν ὅποιαν αἰ ἀπογοητεύσεις καὶ ἡ μοναξιά ἐλέπτυναν ἔτι μᾶλλον, γίνεται ἀκόμη εὐαίσθητοτέρα. Ὅσον ὀλιγώτερον ἐλπίζει πλέον νὰ γνωρίσῃ τὸν ἐρωτικὸν παράδεισον, τόσον περισσότερον τὸν ἐπιθυμεῖ, τὸν λαχταρίζει. — Τότε παρουσιάζεται εἰς νέος, παιδικὸς φίλος, ὅστις ἔχει ὅλα τὰ

προσόντα, εἶνε ἀγαθός, εὐφυής, γνωστός. Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ! Τὸ ὀδυνηρὸν μαρτύριον θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους; θὰ ἤρχιζε νὰ ζῆ, θὰ ἀνέθαλλε παιδρῶς ὡς ἄνθος κλεισμένον τὸ ὅποιον μεταφυτεύεται αἰφνιδίως εἰς τὸν ἥλιον... — Ἄλλ' ἂν παρέλθῃ καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ σταθῇ πλησίον τῆς, πᾶσα ἐλπίς ἐκλείπει! Αὐριον θὰ ἐμβῇ εἰς τὰ τριάντα ἀνάγκη νὰ γηράσῃ μόνη ἐν τῷ μέσῳ ἀδιαφόρων, χωρὶς θωπείας, χωρὶς ἕνα γλυκύν λόγον, χωρὶς ἐν φίλημα!... Καὶ θέλεις νὰ μὴ δίδῃ λεπτόν δικ σέ! (Βραχεῖα σιγή). Ἄ! βέβαια, τώρα διαμένει ὅλη εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς; δὲν τολμᾷ — δὲν θέλει — νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἔχει προθεσίαν; ἀλλ' ὡς τὸ παρκαμικρὸν τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ ἐξετάσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ν' ἀποτείνῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν μεγάλην ἐρώτησιν καὶ θὰ ἰδῆς!... (Νέα σιγή. Εἶτα δὲ διὰ τόνου ἀδιαφόρου.) Ἄλλὰ πρὸς τι σοῦ τὰ λέγω ὅλα αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν τὴν ἀγαπᾷς! — Ἀλήθεια! ἠξεύρεις ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπιστρέφω εἰς τὰς Ἀθήνας. Θὰ φύγωμεν μαζὶ βέβαια;

Παῦλος

Δὲν βιαζομαι.

Λεάνδρος

Ἦ ποιητὰ! ποιητὰ!

Παῦλος

Εὐχαριστοῦμαι νὰ μένω ἐδῶ. Ἡμπορῶ νὰ παρατείνω ἀκόμη τὴν διαμονήν μου ὀλίγας ἡμέρας, ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἔλθω εἰς ἀνταμωσίν σου, διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι μεταξύ τῆς Ἄννας καὶ ἐμοῦ μόνον πιστὴ φίλια ὑπάρχει... Τὸ ἠξεύρω καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἴσως!

Λεάνδρος

Καμνεὶς καλὰ ὅπου προσθέτεις: ἴσως... (Κρούεται ἡ θύρα). Ἐμπρός... Ἄ! ὁ Γιάννης.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Παῦλος, Λεάνδρος, Γιάννης.

Γιάννης

Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ κ. Λεάνδρου ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον ὅτι κάποιος τὸν περιμένει εἰς τὸ σπίτι.

Λεάνδρος

Ποῖος εἶνε;

Γιάννης

Ἐνας κύριος ἦλθε μὲ τὴν ἀμαξάν· δὲν εἶπε τὸ ὄνομά του.

Λεάνδρος

Πηγαίνω—πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς κατι τι πολὺ σπουδαῖον νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ διὰ νὰ μὲ ἐνοχλῇ εἰς τέτοιαν ὥραν.

Παῦλος

Σὲ συνοδεύω ἕως τὴν θύραν τοῦ κήπου.

*Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ γαλλικόν ὑπό Δ. Γ. Κ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

Συνήχεια κατέλος· 186 σ. 347.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο κ. ΛΕΑΝΔΡΟΣ 32 ἐτῶν, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ἐτῶν, ANNA ΡΟΔΙΟΥ 28 ἐτῶν, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρον ὑπηρέτης

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Γιάννης μόνος, κατόπιν δὲ ἡ Ἄννα

Γιάννης

Τὶ ὠραῖος ἄνδρας ποῦ ἔγεινε ὁ κύριος Παῦλος! Τὶ κρίμα ποῦ δὲν εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν κυρίαν! Ὅταν ἦταν μικροὶ ἔλεγαν ὅτι θὰ παντρευτοῦν. Καὶ σάμπως νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι νοστιμεύεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ κυρία ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦλθεν ὁ κύριος Παῦλος δὲν μαρμαζώνει πιά. (Σβύνει τὰ κηρία τοῦ κλειδοκυμβάλου. — Ἡ Ἄννα εἰσρχεται εἰς ἄκρον τεταραγμένη.) Ἄ! Κυρία, ὁ κύριος Λεάνδρος καὶ ὁ κύριος Παῦλος ἐβγήκαν. Ἐζήτησαν τὸν κύριον Λεάνδρον καὶ ὁ κύριος Παῦλος ἐπῆγε μαζὶ του ἕως τὴν πόρταν τοῦ περιβολιοῦ.

Ἄννα

Δὲν σέ θέλω τίποτε, Γιάννη, εἰμπορεῖς νὰ φύγης.

Γιάννης (χαμηλοφώνως)

Τὶ νὰ τῆς εἶπε ἄρα γε ἡ κυρά; ἀλλοιῶτις φαίνεται (ἐξέρχεται. — Ἡ Ἄννα πίπτει ἐπὶ ἐνὸς ἔδωλου.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Ἄννα (μόνη)

Νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κ. Χαριλάου... Καὶ ἡ γιαγιά μου λέγει: «Θ' ἀποθάνω ἡσυχὴ πλέον. Δὲν θὰ σέ ἀφήσω μόνην. Θὰ εἶσαι εὐτυχῆς...» Εὐτυχῆς!... Ἐν τούτοις πρὸ ὀλίγων ἡβδομάδων ἤρξις νὰ εἶμαι εὐτυχῆς. Δὲν ἐπεθύμουν πλέον τίποτε. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἡ πτωχεῖα μου μ' ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὸ δυστύχημα νὰ ὑπανδρευθῶ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν με ἀγαπᾷ. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι με τὴν μουσικὴν, με τὰ βιβλία μου... με τὴν φιλίαν τοῦ Παύλου θὰ ἐγῆρασα ἡσυχίαν. Νὰ ἔχη κανεὶς τέτοιον φίλον, νὰ τὸν ἔχη κάποτε πλησίον του, νὰ τὸν συλλογιζέται ὅταν δὲν εἶνε μαζὶ... δὲν ἤθελα τίποτε ἄλλο... Ἡμῶν λοιπὸν πολὺ φιλόδοξος καὶ πολὺ φρονητικὴ; — Νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κ. Χαριλάου! — Εἶνε ἄδυνατον. Θὰ ἀρνηθῶ... Ἄλλὰ πάλιν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καμῶ δυστυχῆ τὴν γιαγιά, ἡ ὁποία ἀρχίζει νὰ χαμογελᾷ ὀλίγον, διότι ἡ ἐγχογή τῆς πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῆ; — Ἐπειτα δὲν χρεωστοῦμεν τόσην ἐγνωμοσύνην εἰς τὸν κ. Χαριλάου; — Πρέπει νὰ τοῦ πληρώσωμεν μιαν ὀφειλὴν καὶ θὰ τὴν πληρώσωμεν με τὴν ἀγαπὴν, με τὴν νεότητά μου... Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὠραία, πρῶτα... Ἔστω! ἀπὸ αὐτὸ μου ἐπιβάλλει ἡ μοίρα μου. (Κρότος βημάτων). Νὰ μὴν ἰδῆ ὁ Παῦ-

λος ὅτι ἐκλαυσα. (Ἐλαττόνει τὸ φῶς τῆς λυχνίας, κάθηται πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἀρχίζει τὸν Ἀποχαιρετισμὸν τοῦ Σούβερτ).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἄννα, Παῦλος.

Παῦλος

Τὶ μελαγχολικὸ κομμάτι ποῦ παίζεις!

Ἄννα (μετὰ στενοχωρίας).

Ο κ. Λεάνδρος ἔφυγεν;

Παῦλος

Θὰ ξαναγυρῆσι βέβαια, ἀλλὰ κάποιος τὸν ἐζήτησεν. Εἴμεθα μόνοι. Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην συντροφιάς, διὰ νὰ ἠμιλήσωμεν ὅπως συνήθως. Παρητήρησες ὅτι ἠμιλοῦμεν πάντοτε περὶ σοβαρῶν πραγμάτων εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας;

Ἄννα

Ναί!

Παῦλος

Δὲν πηγαίνομεν εἰς τὸν κήπον; Ἡ ὁμιλία εἶνε γλυκυτέρα ὅταν πατῆ κανεὶς εἰς τὴν χλόην καὶ τὸν σιεπάζει ὁ ἕναστρος οὐρανός.

Ἄννα

Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη ἀπόψε· ἄς μείνωμεν μᾶλλον ἐδῶ.

Παῦλος

Ὅπως θέλεις. Κάθησε εἰς τὸν καναπέ, θ' ἀνοιξῶ τὸ παράθυρον. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον — Σελιγνώφως. — Λαμβάνει ἀπὸ τινος καθίσματος ἐπώμιον ἐκ τριχάπτων καὶ ρίπτει αὐτὸ προσεκτικῶς ἐπὶ τῆς Ἄννας).

Ἄννα

Εὐχαριστῶ. Μὲ περιποιεῖσαι πολὺ.

Παῦλος (ὄρθιος ὄπισθεν τοῦ ἀνακλίντρου πλησίον τοῦ παραθύρου).

Ἡ βροθυαὶς εἶνε δροσεραὶς. Ἐννοεῖ κανεὶς ὅτι πλησιάζει τὸ φθινόπωρον. Κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν βλέπετε ξηρὰ φύλλα ἀπὸ τοὺς πλατάνους... Ἄλλὰ πόσον δικαυγῆς εἶνε ὁ οὐρανός! Πῶς ἡ ἡσυχία τῆς νυκτὸς μᾶς περιβάλλει καὶ μᾶς θωπεύει! Εἶνε ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἐντελέστερον τὴν εὐτυχίαν τῶν!

Ἄννα

Ἄλλὰ καὶ αἱ πληγωμέναι καρδίαι πῶς ἀγρυσθῶν καὶ πάσχουν!

Παῦλος

Μπα! σήμερον ἔχω τὸν ἐγωισμόν τῶν εὐχαριστημένων· δὲν αἰσθάνομαι παρὰ τὴν καρδίαν μου, ἡ ὁποία ἐξογκώνεται ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ

κτυπᾶ τρυφερά. Ἦλθα ἐδῶ ἀνήσυχος, λυπημένος ἴσως. . . Ἀλλά ἐλθισμόνησα ὅλας μου τὰς θλίψεις, καὶ ἂν κατὰ βάθος εἶμαι ὀλίγον μελαγχολικός, εἶμαι διότι φοβοῦμαι μὴν ἀφήσω τὴν εὐδαιμονίαν μου εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ σπητιοῦ σας, ὅταν θὰ φύγω.

Ἄννα

Μεῖνε ἀκόμη, Παῦλε.

Παῦλος

Ἦμπορεῖ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀναγκασθῶ νὰ φύγω. Ἀλλως, ἂν ἀργήσω περισσότερο, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἤμπαρῶ πλέον νὰ ξεκαλλήσω. Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἐδῶ, δὲν ἐργάζομαι.

Ἄννα

Δὲν ἐργάζεσαι διόλου;

Παῦλος

Σχεδὸν διόλου. Ἐν τούτοις χθὲς ἔγραψα μερικούς στίχους, τοὺς ὁποίους χρεωστῶ κάπως εἰς σέ.

Ἄννα

Πῶς τοὺς χρεωστεῖς εἰς ἐμένα;

Παῦλος

Ἦτο ἀργὰ· μόλις σέ εἶχα καλονοκτίση καὶ πρὶν κοιμηθῶ ἐβγάκα εἰς τὸ παρθερὸν μου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ὕσον καὶ ἀπόψε λαμπρὸς, κ' εὐωδία τριανταφύλλων ἤρχετο ἀπὸ τὸν κήπον. Αἰφνης ἤρχισες νὰ τραγουδῆς εἰς τὸ πιάνο τὸ θεσπέσιον ᾄσμα τοῦ Φάουστ:

Laisse-moi, laisse-moi contempler ton visage

Καὶ ὑπῆρχε τόση ἀρμονία μεταξύ τοῦ φωτός, τῶν ἀρωμάτων καὶ τῆς μουσικῆς ἐκείνης, ὥστε μοῦ ἤλθαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς γλυκὰ δάκρυα. Ἦσθανόμην ὅτι ἀνεγεννώμην. Ἡ καρδιά μου ἐγένετο ἀπὸ αἴσθημα εὐεξίας, εἰρήνης, εὐτυχίας. Ἐκάθησα τότε εἰς τὸ τραπέζι μου καὶ ἐστήριξα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς μου. Ὁνειρον τρυφερὸν μὲ ἐπαύθη καὶ τὸ προσήρμωσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους ἀφύπνισεν ἐντὸς μου ἡ μελωδία.

Ἄννα

Θὰ μοῦ τοὺς ἀπαγγείλῃς τοὺς στίχους σου;

Παῦλος

Τοὺς ἀπήγγειλα εἰς τὸν Δέανδρον, ἀλλὰ εἰς ἐσέ δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπη...

Ἄννα (μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιήματος).

Μήπως δὲν εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλη;

Παῦλος

Ἄφου τὸ θέλεις, θὰ σοῦ τοὺς ἀπαγγείλω. (Κάθεται δεξιόθεν τῆς Ἄννας ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀναγινώσκει κατ' ἄρχάς ἡσύχως, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ φωνὴ του πάλ्लεται, καὶ ἀπαγγέλλει ὡς ἂν οἱ στίχοι ἀπηθύνοντο πρὸς τὴν Ἄνναν).

Δὲν θέλω ἀπὸ τὰ χεῖλη μου γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ βγάλω τὸ λόγο τὸν ἀτίμητο, τὸ λόγο τὸ μεγάλο, ποῦ κρύβω χρόνια καὶ καιροὺς μὲς ἔς τῆς καρδιάς τὰ

Δὲν θέλω ὁ ἓνας νὰ τὸν 'πῆ κι' ὁ ἄλλος νὰ τὸν μάθῃ, καὶ μ' ἄλλα λόγια ταπεινά κι' ὁ λόγος ὁ ἴδιός μου. Νὰ σέρνεται, νὰ τρίβεται ἔς τὰ στόματα τοῦ κόσμου. Θέλω καὶ δίχως νὰ τὸν 'πῶ, ἐσὺ νὰ τὸν μαντέψῃς, θέλω καὶ δίχως ν' ἀκουσθῇ, ἐσὺ νὰ τὸν πιστέψῃς, θέλω τὸ λόγο μου βαθεῖα μὲς ἔς τὴν καρδιά νὰ κλείσῃς, καὶ θέλω νὰ μ' ἀποκριθῆς χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃς. Καὶ τότε νὰ διαλαληθῇ ἔς τὸν κόσμο ἀπ' ἄκρη ἔς ἄκρη, μὲ τὸ διπλὸ χαμόγελο, μὲ τὸ διπλὸ μας δάκρυ, μὲ τὴ διπλὴ μας τὴ χαρὰ, μὲ τὴ διπλὴ τὴ λύπη, μὲ τὴ διπλὴ λαχτήρα μας καὶ μὲ τὸ καρδιοχτύπι, καὶ τότε νὰ τὸ μάθουνε χωρὶς νὰ τοὺς τὸ 'ποῦμε, καὶ τότε νὰ μὴν τῶχουμε κρυφὸ πῶς ἀγαποῦμε. (*)

(Βαθυδὸν ἡ Ἄννα ἐκλίνε πρὸς τὸν Παῦλον. Τὸ πρόσωπόν της ἔλαβεν ἔκφρασις εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν διατηρεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἑλευθαιῶν στίχων. Εἶτα αἰφνιδίως, ὡς ἀφύπνιζομένη, ἐγείρεται, κρύπτει τὸ πρότωπον μεταξύ τῶν χειρῶν καὶ κλαίει).

Παῦλος

Κλαίεις, Ἄννα;...

Ἄννα

Οἱ στίχοι... ἡ συγκίνησις... Δὲν ἔχω πλέον τίποτε.

Παῦλος

Διατὶ οἱ στίχοι μου σέ ταράσσουν τόσο; Ἄννα, ὑποφέρεις. Ἴσως ἔψαυσα καρμυῖαν πληγὴν...

Ἄννα

Ὅχι, δὲν εἶνε τίποτε.

Παῦλος

Σέ πιστεύω. (Σιωπῇ. — Τὴν παρατηρεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς). Τί σκέπτεσαι Ἄννα;

Ἄννα

Σκέπτομαι ὅτι δὲν ἀπατάσαι, ὅταν λέγῃς ὅτι εἶσαι εὐτυχής. Σκέπτομαι δὲ ὅτι ἔχεις δίκαιον νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς. Πρέπει νὰ σέ ἀγαποῦν πολὺ, διὰ ν' ἀγαπᾶς καὶ σὺ τόσον πολὺ!

Παῦλος

Τί τὰ παίρνεις αὐτὰ εἰς τὸ σοβαρὸν; Ἡ ἐμπνευσις εἶνε ἐντελῶς τῆς φαντασίας!

Ἄννα

Μὴ δικαιολογεῖσαι. Πρὸς τί; Ἄφου ἐδιάβασα τὰ βιβλία σου, γνωρίζω κάπως τὰ μυστικά σου. (Μετὰ προσπαθείας). Ἀλλως, διατὶ νομίζεις ὅτι Ἦμπορεῖ νὰ μὲ ταράξῃ αὐτό σου τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐβλάψε τὴν φιλίαν σου;

Παῦλος

Ἀγαπητὴ Ἄννα! Λοιπὸν ἔτρεφον ἄλλοτε— ἀλλὰ δὲν τρέφω πλέον— αὐτὸ ὅπου ὀνομάζεις πάθος. Τί θέλεις; Ἦμην εἰκοσιν ἐτῶν, ἤμην μόνος καὶ εἶχα ἀνάγκη ἀγάπης καὶ θωπειῶν. Προσεπαθῆσα νὰ καταπαύσω τὴν ἀνάγκη αὐτήν, ὅπως καταπαύει κανεὶς τὴν πείναν του, τὴν δίψαν του—χωρὶς νὰ τὴν χορτάσω. Τὸ εἶξυρα ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς ἔρωσ, ὁ ἔρωσ ὁ ὁποῖος καθησυχάζει καὶ ἐνισχύει καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστεύσῃς σὺ ἀκριβῶς, ἡ ὁποία ἐδιάβασες

(*) Ἀνέκδοτοι στίχοι Γεωργίου Δροσίνη.

τους στίχους μου. Τί ἄλλο εὔρες εἰς κύτους παρά τὴν μελαγχολίαν, ἡ ὅποια παρακολουθεῖ τὸ συναίσθημα τοῦ ἀτελοῦς καὶ τοῦ ἐφημέρου; Εἶνε ἀληθές ὅτι τους στίχους τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου σοῦ ἀνέγνωσα διαπνέει ὁ φλογερὸς πόθος τῆς ἀπολύτου εὐδαιμονίας — ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει διότι εἶνε ὀλιγώτερον πραγματικοί, ἂν καὶ ἐξ ἴσου εἰλικρινεῖς. Μὲ ἔννοεις; Δὲν ἐγράφησαν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς διανοίας μου, διὰ τῆς ἐντάσεως τῆς θελήσεώς μου. Ἐβγήκαν κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου καὶ ἠσθάνθη ὅ,τι ἐξέφρασα. Ἄλλ' ἀπευθυνόμενη μάλλον πρὸς ἰνδαλμα τῆς φαντασίας, παρά πρὸς ὠρισμένην γυναῖκα. Χθές, δὲν ἠξέυρω εἰς ποῖαν ἀόριστον προσδοκίαν εὐτυχίας εὐρισκόμενος, ἔπλασα ἰδεώδη ἐρωμένην... ἡ ὅποια δὲν ἔχει ἀκόμη οὔτε ὄνομα, οὔτε μορφήν... καὶ δὲν τολμῶ νὰ τῆς δώσω οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο.

*Αννα (μετ' ἀρρήτου μελαγχολίας).

Θὰ ἠμπορέσης νὰ τὸ κάμης γρήγορα. Πρέπει νὰ νυμφευθῆς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα Παῦλε. Ἄλλως θὰ εἶσαι δυστυχής. Θὰ εὔρης κάποιαν νέαν...

Παῦλος

Σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ἰμιλήῃς περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

*Αννα

Διατί;

Παῦλος

Διότι... διότι εἶνε πιθανόν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ. — Ναι, βέβαια, συνήντησα μέχρι τοῦδε πολλὰς γυναῖκας, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐρωτεύονται συνήθως, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνθη ποτε τίποτε ἐδῶ. Ὅλαι — θὰ εὔρης ἴσως ὅτι ἔχω ἀλλοκότους διαθέσεις — μοῦ ἐφάνησαν πολὺ ἐπιπόλαιαι, πολὺ ἐλαφραὶ ὡς πρὸς τὴν γνώσιν τοῦ βίου· εὐρίσκω δὲ ὅτι μὲ τὴν περιορισμένην καὶ ψυχρὰν ἀνατροφήν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον, ἠμπορεῖ νὰ ἔχουν τὸ θελκτικὸν ἐνστικτον, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ βαθύ αἰσθημα τοῦ ἐρωτός. Ὡ, ἐγώ, ἐπιθυμῶ ἡ σύζυγός μου ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν νὰ καταστῇ τὸ ἡμισὺ μου. Θέλω νὰ εἶνε ἡ ἐμπιστευμένη ὄχι μόνον τῆς καρδιάς μου, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας μου. Ἐρωμένη ἀπείρως τρυφερά, ἡ ὅποια νὰ συμμεριζέται τὴν λύπην καὶ τὴν χαρὰν μου, φίλη ἀπείρως ἄθρα, ἡ ὅποια νὰ υιοθετῇ τὰ σχέδια μου, τοὺς ἐνθουσιασμούς, τὰς ἀμφιβολίας μου. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐσκέφθῃ πολλὰ πράγματα — καὶ νὰ ὑπέφερον ὀλίγον,

*Αννα

Δὲν ὑπάρχουν τέτοιαι γυναῖκες.

Παῦλος

Μὲ συγχωρεῖς, ὑπάρχουν... εἰμαι βέβαιος

*Αννα

Πολλὰ ζητεῖς.

Παῦλος

Πιθανόν. Εἰξέυρω ὅτι οἱ νέοι γενικῶς δὲν ζη-

τοῦν τόσα. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπάρχουν ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας φοβούμαι μήπως ἐγήρασα πρῶτως. Μήπως δὲν ζῆ κανεὶς ταχύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅταν μελετᾷ τὸν ἐκυτόν του, ὅπως ἐγώ; — Ἄλλὰ ὄχι, αὐτὴν τὴν στιγμήν ἰδίως φωνὴ διαμαρτυρήσεως ἐγείρεται καὶ μοῦ λέγει: «Εἶσαι νέος, πολὺ νέος. Ποιὲ δὲν ἦσο νεώτερος...» Καὶ πραγματι τί ἀλλόκοτα σκέπτομαι... Ἄ! νὰ σου εἰπῶ, Ἄννα, ἂν ἡ μνηστή, τὴν ὁποῖαν ἐλπίζω — καὶ τὴν ὁποῖαν διείδα ἴσως — ἦτο αὐτοῦ, ἐμπρός μου, ἐκεῖ ὅπου κάθεται, καὶ ἠμποροῦσα νὰ μαντεύσω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, μὲ τί ζέσιν θὰ ἐσπευδα νὰ τῆς εἰπῶ!... (Προσπεποιημένη, ἀπάθεια τῆς Ἄννας. — Σιωπὴ) Μπα! εἶνε τρέλλα, τὸ ἐπαναλαμβάνω.. τὸ βλέπω! — Διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς πραγματικὰς καὶ πρακτικὰς ιδέας — εἰξέυρεις, Ἄννα, ὅτι ἠθέλησαν νὰ μὲ ὑπανδρεύσουν;

*Αννα (ζωηρῶς)

Ἐσένα; πότε;

Παῦλος

Τὴν περασμένην ἐβδομάδα (Εἰρωνικῶς). Μοῦ εἶχαν εὔρει καὶ τὴ *κύβη* εἰκοσι χρόνων, ὄχι πολὺ ἄσχημη, μετρίως νοήμων, ἀλλὰ πλουσιωτάτη... Ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας πρὸς τὴν κοινωνίαν δὲν συχαίνεται, οὔτε περιφρονεῖ τοὺς ποιητάς, μὲ εὕρισκε λαμπρόν, χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ ποτέ. Ἡ δουλειὰ θὰ ἐτελείωνε γρήγορα... Δὲν ἔμενον ἄλλο παρά νὰ γνωρισθῶμεν. Ἄκουεις; μόνον νὰ γνωρισθῶμεν ἔμενε!

*Αννα

Τί ἐντροπή!... καὶ ὅμως ἔτσι γίνονται οἱ γάμοι!

Παῦλος

Ὁ μεσίτης ἐπέμενε — φαίνεται ὅτι τὸν ἐπέθυμει πολὺ αὐτὸν τὸν γάμον — ἀπορῶ ἀκόμη διατί — τοῦ εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ τοῦ εἰπῶ, ὅσον ἠμποροῦσα εὐγενέστερα. « — Ποτέ δὲν θὰ γείνης θετικὸς ἄνθρωπος, μοῦ ἀπήντησε θυμωμένος. Θὰ ἰδῆς ποῦ θὰ καταλήξῃς μὲ αὐτὰ τὰ ὠραῖα αἰσθήματα. Τὰ εἶχα καὶ ἐγώ ἄλλοτε. »

*Αννα

Τί ἐντροπή!

Παῦλος

Θέλεις νὰ μάθης ποῖος μοῦ ἔκαμε τῆς προξενεικῆς;

*Αννα

Εὐχαρίστως διὰ νὰ τὸν περιφρονῶμε μαζί.

Παῦλος

Ὁ κ. Χαριλάου.

*Αννα (ἐγειρομένη καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου)

Ἄ!

Παῦλος

*Αννα, τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σὲ συγκινεῖ συνήθως τόσον πολὺ. Εἶνε ἡ δευτέρα φορά, ὅπου σὲ

κάμνω νὰ ὑποφέρῃς, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Εἶπέ μου τί συμβαίνει. Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

*Αννα

Λοιπὸν... ἔμαθα... πρὸ ὀλίγου... ὅταν ἔφυγες... ὅτι ὁ κ. Χαριλάου μὲ ἐζήτησε εἰς γάμον...

Παῦλος

Σέ; Λοιπὸν;...

*Αννα

Χρεωστῶ νὰ δεχθῶ — τὸ χρεωστῶ.

Παῦλος

Τί λέγεις; θὰ ἠμπορέσης νὰ ἀγαπήσης αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον;

*Αννα

Θὰ προσπαθῆσω...

Παῦλος

Καὶ θὰ τὸν ὑπανδρευθῆς, πρὶν κατορθώσης νὰ τὸν ἀγαπήσης;... ἄχ...

*Αννα

Ἄμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ, Παῦλε; Μὲ ἀδικεῖς. — Θὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κ. Χαριλάου ἀπὸ εὐγνωμοσύνην καὶ διὰ νὰ κάμω εὐτυχῆ τὴν γιαιά.

Παῦλος

Συγχώρησέ με, *Αννα, ἂν σὲ ἐπίκρανα. *Ἐχασα τὴν ψυχραμίαν μου... Ἐμποροῦσα νὰ τὰ περιμένω ὅλα αὐτά; — Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Πρῶτον ἡ γιαιά σου θέλει νὰ σὲ ὑπανδρευθῆ πρὶν ἀποθάνῃ. Ἔστω. Ἐπειτα ὁμιλεῖς περὶ εὐγνωμοσύνης. Ἄλλὰ δὲν χρεωστεῖς καμμίαν εὐγνωμοσύνην. Εἰξέυρω ἐγὼ πράγματα. τὰ ἵποια σὺ ἀγνοεῖς, σὺ καὶ ἡ γιαιά σου μόνον, ἀλλὰ τὰ ἵποια γνωρίζουν ὅλοι γύρω σας. Αὐτὸς ὁ Χαριλάου εἶνε ὁ κακὸς δαίμων τῆς οἰκογενείας σας. Αὐτὸς μὲ τὰς συμβουλὰς του ἐξώθησε τὸν πατέρα σου εἰς τὴν κερδοσκοπίαν τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τὴν καταστροφὴν! Αὐτὸς ἀπέφυγε νὰ ἐκθέσῃ τὸ ὄνομά του καὶ εἰδείξε ἀρκετὴν δεξιότητα, ὥστε νὰ μὴν τὸν ὑποπτευθοῦν κἂν τὰ θύματα του. Κατόπιν σᾶς ἔκαμε μίαν ἐλκρημοσύνην — ἐγὼ τὸ ὄνομάζω ἀνταπόδοσιν — ἀλλ' ἡ ἐντιμος αὐτῆ πράξις του μὲ ἐξέπληττεν. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὴν πιστεύσω — καὶ πόσον δίκαιον εἶχα! . . . Ὁ ἐγώιστῆς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐχόρτασε τὴν ζωὴν, ὁ ὁποῖος κηρύττει ὑπερηφάνως ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησεν, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτο εἰκοσι χρόνων, καὶ ὁ ὁποῖος ἐспаτάλησε μὲ τὰ γυναῖκα τὴν νεότητά του, τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν του καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πρόωρον καὶ διεφθαρμένον γῆρας του, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ νέαν γυναῖκα, ἀπὸ νέαν κόρην! — *Α! προτῆτερα ἀπὸ ἐσένα ἐζήτησε πολλὰς ἄλλας. Ἄλλ' ὁ Χριστόπουλος, ὁ Ἀβραμιδης, ὁ Φιλίππου ἀπειποιήθησαν νὰ τὸν κάμουν γαμβρόν — τὸν εἰξουραν! Ἐπειδὴ δὲ σὺ εἶσαι νέα, ἐπειδὴ εἶσαι ὠραία — καὶ αὐτὸς εἶνε πλούσιος — σὲ ἀγοράζει! — *Α! *Αννα, πῶς καὶ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ σου

θὰ ἐξηγείροντο ἂν ἐγνώριζες... (*Ἦσυχος καὶ μετ' αὐθεντίας). Δὲν θὰ ὑπανδρευθῆς τὸν κ. Χαριλάου ὁ φίλος σου σοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

*Αννα

*Ὡ! δὲν θὰ τὸν ὑπανδρευθῶ. Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ. Μοῦ ἀφαιρεῖς καὶ αὐτὴν τὴν θλιβεράν εὐχαρίστησιν τῆς θυσίας!

Παῦλος

*Αννα!

*Αννα

Δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτό. Ἄπ' ἐναντίας εἶσαι ἀληθινὸς φίλος, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ μέχρι ποίου σημείου ὑποφέρω. Δὲν σοῦ ὠμίλησα, Παῦλε, περὶ αὐτοῦ ἐντρέπομαι ἀλλὰ τῶρα πρέπει νὰ ἀνακουφίσω τὴν λύπην μου. Ναι πρὸ ὀλίγου καὶ ἐγὼ ἔτρεφα κενὰς ἐλπίδας. Δὲν εἶχα καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύω ὅτι θὰ εὔρω ἐπὶ τέλους συζυγον, ὅστις νὰ με ἀγαπᾷ;

Παῦλος

Καὶ ἐσκέφθης ὅτι αὐτὸς ὁ συζυγος εἶνε ὁ κ. Χαριλάου.

*Αννα (βλέπουσα ὅτι παρ' ὀλίγον ἐπροδίδετο)

Ναί...

Παῦλος

*Αννα, λέγεις ψεύματα! Πρὸ ὀλίγου ὠμίλησες περὶ θυσίας καὶ τῶρα... Ναί, λέγεις ψεύματα, εἶμαι βέβαιος. Διατὶ νὰ λέγῃς ψεύματα; (Κύπτει τὴν κεφαλὴν). *Αννα, ἐννοῶ... (μετὰ παραφορᾶς) Εἶμαι εὐτυχῆς!

*Αννα

Τί εἶπα;

Παῦλος

Τίποτε — ἀλλ' ἐπροδόθη. Μὴ θέλῃς νὰ μοῦ εἰπῆς τὸ ἐναντίον, *Αννα, διότι σὲ ἀγαπῶ.

*Αννα (μετ' ὀδύνης)

Παῦλε, ἄς παύσωμεν νὰ ὄνειροπολοῦμεν. Ὅταν μοῦ λέγῃς ὅτι με ἀγαπᾷς, εἶσαι εἰλικρινής, ἀλλὰ παρεξηγεῖς τὸ αἰσθημά σου. — Πρὶν μὲ ἰδέῃς δυστυχῆ, δὲν μοῦ ὠμιλοῦσες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... Τὸ ἐννοῶ, ἐκλαμβάνεις τὸν φιλικόν σου οἶκτον ὡς ἔρωτα...

Παῦλος

Τὸν οἶκτον!..

*Αννα

Εἶσαι γενναῖος, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑπερήφανα.

Παῦλος

Καὶ ἡ ὑπερηφανεία σου σὲ παραφέρει... *Α! *Αννα, ἂν ὠμίλησα ἀργά, δὲν ἠγάπησα ἔμεις καὶ ἀργά. *Ἀκουσέ με... Πιστεύσέ με... Ἐνθυμήσου. — Ὅχι, δὲν σοῦ ἀνήκω ἀπὸ τὴν ἐσπέραν αὐτὴν. Κατ' ἀρχάς, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, ὑπέστην τὸ θείλητρον τῆς παρουσίας καὶ τῆς ὁμιλίας σου. — Ἐπειτα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγω, ἀνέβαλα τὴν ἀναχώρησίν μου διὰ μίαν

ἡμέραν, διὰ μίαν ἐβδομάδα! Ὁ καιρὸς ἐπέρασε. Δὲν ἤμπόρεσα ν' ἀποσπασθῶ ἀπ' ἐδῶ. Χθὲς ἐσκεπτόμην νὰ μὲνω εἰς τὴν ἐξοχὴν μέχρι τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ ἐργασθῶ πλησίον σου. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἂν ἐπέστρεφα εἰς τὰς Ἀθήνας, θ' ἀνεύρισκα τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰς θλίψεις μου, ἐνῶ ἐδῶ θὰ ἔχω ὅλας τὰς ἐλπίδας καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου. Πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς στίχους μου δὲν εἶχα τὴν προαίσθησιν τῆς εὐτυχίας: "Ἐν μοῦ ἔλειπεν ἀκόμη νὰ πεισθῶ ὅτι ἀγαπῶμαι. Εἰπέ μου ὅτι πράγματι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι μὲ πιστεύεις!

"Ἄννα (κατόπιν ψυχικῆς πάλης)

"Ὅ, τι ἔπρεπε νὰ εἶπω... τὸ εἶπα.

Παῦλος (ἰδιαιτέρως)

Μήπως ἠπικτήθην: ... (Κρότοι βημάτων — Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων ἐσπευσμένως. Ἡ Ἄννα πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον ἀριστερά. Ὁ Παῦλος δεξιὰ πρὸς τὸ παράθυρον. — Εἰσέρχεται ὁ Λέανδρος).

ΣΚΗΝΗ Η'.

"Ἄννα, Παῦλος, Λέανδρος.

Λέανδρος

"Εγύρισα! Ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη καὶ ἐδίσταζα, ἀλλ' ἤθελα νὰ σὰς ἐπικινῶ.

Παῦλος (ἀφηρημένος)

Σ' εὐχαριστοῦμεν...

Λέανδρος

Διαβολε! Τὼρριζατε εἰς τὴν κουβενταν καὶ ἐλησμονήσατε νὰ σηκώσετε τὴν λαμπαν (ὕψωνε τὸ φῶς ἢ σκηνὴ φωτίζεται — Παρατηρεῖ προσηκτικῶς τὴν Ἄνναν καὶ τὸν Παῦλον — Ἰδιαιτέρως). Ἦ συνέβη ἄρα γε: (Πρὸς τὴν Ἄνναν, ἣτις φυλλολογεῖ ἀπροσέκτως μουσικόν τι τεμάχιον). Ἐπαίζατε πολὺ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου:

"Ἄννα (χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν).

"Ὅχι πολὺ.

Λέανδρος (σεεῖ τὸν Ἄνδρᾶν, ὅστις εἶνε βυθισμένος εἰς ὄνειροπόλησιν — χαμηλοφῶνως).

Παρώδῃ!

Παῦλος (ὡσεὶ ἐξεγειρόμενος).

Ἦ εἶνε:

Λέανδρος

"Ἐσκεφθῆς τί σοῦ εἶπα προτιήτερα:

Παῦλος (μελαγχολικῶς).

Ναί—καὶ εἶχες δίκαιον, τὴν ἀγαπῶ—ἀλλὰ εἶνε περιττόν.

Λέανδρος

"Ἐλα δὲ! (Πλησιάζει τὴν Ἄνναν) Δεσποινίς,

δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε ποτὲ ποῖος μ' ἐζήτησεν.

"Ἄννα

Ποῖος:...

Λέανδρος (παρατηρῶν βαθμηδὸν τὴν κυζάνουταν συγχίνησιν τῶν δύο νέων)

Κῆποιος πλοῦσιος γείτων σας, ὁ ἵποσιος θέλει νὰ νυμφευθῆ. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἔκαμε καὶ τὴν πρότασιν του. (Ἡ Ἄννα ταρασσεται) Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως ἀποκρουσθῆ, ἦλθε νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ αὐτοῦ. — Ἄλλ' ὅταν τὸν εἶδα τόσο γέρον, τὸσον ἀσχημον, τόσο βαμμένον, εἰξεύρετε τί ἀπήντησα διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν: (ἐὰν δὲν ἔκαμα καλὰ θὰ σπεύσω νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην). . . Τοῦ ἀπήντησα: «Φίλε μου λυποῦμαι πολὺ. ἀλλὰ ἄργησες πρὸ μιᾶς ὥρας ἢ ἐν λόγῳ κόρη ἠρῶαβωνίσθη τὸν στενότερόν μου φίλον — τὸν κ. Παῦλον Παρώδην!...»

"Ἄννα (ἀκτινοβολοῦσα, πρὸς τὸν Λέανδρον)

Τὸ εἶπατε αὐτό:.. (Διασχίζει τὴν σκηνὴν καὶ τείνει ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸν Παῦλον).

"Α! Παῦλε!

Παῦλος

"Ἄννα, Ἄννα μου ἐπὶ τέλους! (Πρὸς τὸν Λέανδρον) Φίλτατε!

"Ἄννα (πρὸς τὸν Παῦλον)

"Ὅταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ μὲ ὑπανδρευθῆ λοιπὸν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ μὰς χωρίσῃ: Εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ἀγαπώμεθα:

Λέανδρος

Οἱ τελευταῖοι, οἱ ὅποιοι τὸ ἐννοήσατε, εἰσθεσεῖς (Πρὸς τὸν Παῦλον) Ἐγὼ θ' ἀναγκασθῶ νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰ μυστικά σας εἰς τὴν κυρίαν Ῥοδίου:

Παῦλος

Σὲ παρακαλῶ.

Λέανδρος

Ἄρριον.—Καὶ τώρα, ρωτειμένοι μου, φιληθήτε. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην.

"Ἄννα (κλίνουσα πρὸς τὸν Παῦλον)

"Ὅπως ἔλλοτε.

Λέανδρος

Ναί, ποιηταὶ μου, ν' ἀγαπᾶσθε καὶ νὰ μὴ σκοτίζεσθε διὰ τίποτε ἄλλο—Ν' ἀγαπάσθε τρυφερά—καὶ νὰ τραγοῦδῆτε!—Δὲν εὐρέθη ἀκόμη τίποτε ὠρσιότερον εἰς τὸν κόσμον.

(Πίπτει ἡ ἀλύατα) Κατὰ τὸ γαλλικόν ὑπὸ Δ.Γ.Κ.

